

Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς, ἀκατάστατος, ἀπεριποίητος ἐνθ' ἄν.: Ἐχω τὸ σπῖτι μου ἀκόμη ἀδιάρμιστο Βουρλ. Τὸ νοικοκυρεῖο εἶναι ἀδιάρμιστο αὐτόθ. Οὐλα τὰ μόδιλα τὰ 'χον ἀδιάρμιστα Λήμν. Πβ. ἀδιάρτωτος.

ἀδιάρτωτος ἐπίθ. Ἰων. (Καράμπ. Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διάρτωτος < διαρ- τώνω.

Ὁ μὴ καλῶς τοποθετημένος που, ὁ μὴ διηυθετημένος. Πβ. ἀδιάρμιστος.

ἀδιάσειστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιάσειστους Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀδιάσειστος = ὁ μὴ διασειόμενος.

Ἀθικτος: Ἀδιάσειστου σπῖτ' (τὸ μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῷ ἐπίπλων, σκευῶν κττ.)

ἀδιασκελιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διασκελιστός < διασκελίζω.

Ὁ μὴ διασκελισθεὶς.

ἀδιασταύρωτος ἐπίθ. Ἡπ. ἀδιασταύρουτους Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διασταυρώτος < διασταυρώνω.

Ἀμετάπειστος ἐνθ' ἄν.: Εἶν' ἀδιασταύρουτους οὐ κιρα- τᾶς! Χουλιαρ. Πβ. φρ. τὸν ἐσταύρωσα, μὰ δὲν πείστηκε (ιδ. σταυρώνω).

ἀδίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀδίαστος Κρήτ. ἀδᾶστος Πόντ. (Τραπ.) ἀδίαστους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνίδιαστος Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. δίαστος < διάζομαι.

Ὁ μὴ διασθεὶς, ἥτοι ὁ μὴ ἐτοιμασθεὶς πρὸς ὕφανσιν ἐνθ' ἄν.: Τὸν διασίδ' τό 'χον ἀδίαστου Αἰτωλ. Ἀδᾶστον παννὶν Τραπ. || Ἄσμ.

Ἀγνεστα, ἀνίδιαστα, 'ς τὴν τέμπλα κρεμασμένα (τέμπλα = κοντός, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀναρτοῦν διάφορα πράγ- ματα) Λεξ. Αἰν.

ἀδιάταχτος ἐπίθ. Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Παξ. ἀδάταγος Πόντ. (Σάντ.) ἀιάταχος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀδιάταχτος.

1) Ὁ μὴ ἔχων τάξιν, ἀνάγωγος Κῶς. 2) Ὁ μὴ συνετισθεὶς Κρήτ.: Ἀδιάταχος θὰ μείνῃ ὅ,τι καὶ νὰ πάθῃ.

3) Ὁ ἄνευ διαθήκης ἀποθανών, ὁ ἀδιάθετος Κάρπ. Κύπρ. Παξ.: Ἀμα πέθανε ὁ δεῖνα ἀδιάταχος, οἱ κληρονόμοι πετάξανε τὴ γυναῖκα του 'ς τοὺς πέντε δρόμους Παξ. 4) Ὁ μὴ λαβὼν διαταγὴν τινα Πόντ. (Σάντ.)

ἀδιαφέντευτος ἐπίθ. Παξ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκατάφρακτος) ἀδιαφέδευτος Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.) ἀδιαφέντιφτους Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαφέντευτος < διαφεντεύω. Πβ. μεσν. ἀδεφένδευτος.

1) Ἀνυπεράσπιστος, ἀπροστάτευτος Νάξ. Παξ. Στε- ρελλ. (Καλοσκοπ.) κ. ἄ.: Εἶμαι ἐρ'μη κι ἄκλερῃ κι ἀδιαφέν-

τευτῇ, ποιὸς θὰ κοιτάξῃ γιὰ μένα! Παξ. Ἐμ'νι ἀδιαφέντιφτῃ Καλοσκοπ. 2) Ὁ μὴ τακτοποιημένος, ὁ μὴ διηυθετη- μένος Χίος: Ἀδιαφέντευτες ἤφηκνε τοῖς δουλιέες του.

ἀδιάφορα ἐπίρρ. Παξ. Πόντ. (Ἀμισ.) κ. ἄ. — ΓΔροσίν. Ἄγροτ. ἐπιστ. 152 ἀδάφορα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιάφορος.

1) Μετ' ἀδιαφορίας, ἄνευ ἐνδιαφέροντος Παξ. κ. ἄ. — ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν.: Τοῦ μίλησε ἀδιάφορα γι' αὐτὴν τὴν κουβέντα καὶ τὸν ἐκρύωσε Παξ. || Ποίημ.

Τοῦ κάκον... δειλμασμένα τοῦ ζητᾶ

μ' ἓνα γλυκὸ λογάκι θυγὸ φιλεῖα,

ἀδιάφορ' ἀποκρίνεται ἡ φωνή του.

— Ἀφησε τώρα, πάω σὲ δουλειά

ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν. 2) Μάτην, ἀνωφελῶς Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ.): Μὴ καλατζεύ'ς ἀδάφορα (καλατζεύ'ς = ὁμι- λῆς) Χαλδ.

Πβ. ἀδιαφόρετα, ἀδιαφόρευτα.

ἀδιαφόρετα ἐπίρρ. Ἀστυπ. Βιθυν. Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. Χηλ. Χίος κ. ἄ. ἀδιαφόριτα Α. Ρου- μελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Μακεδ. (Σισάν.) Σάμ. ἀδιαφόρ'τα Βιθυν. (Κατιρ.) ἀδιαφοίτα Σαμοθρ. ἀδάφορετα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιαφόρετος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀνωφελῶς, μάτην Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἄ.) Κρήτ. Μακεδ. (Σισάν.) Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) Σαμοθρ. Σύμ. Χηλ. Χίος κ. ἄ.: Ἀδιαφόρετα κοπιάζεις Λακων. Ἀδιαφόριτα τοὺν συμβουλευ'ς Μακεδ. (Σισάν.) Ἀδιαφόρ'τα πῆγαν ὅλα τὰ ἐξοδα ποῦ 'κανε Κατιρ. Θὰ χα- θοῦμε κ' ἐμεῖς ἀδιαφόρετα Χίος Τὸ ματάειδε κι αὐτὸς ὕστερ'νά, ἀμὰ ἀδιαφόρ'τα Κατιρ. Κάτσα κι ἀδάδιξα μὴν οὔα ἀδιαφοίτα (ἐκάθισα κ' ἐπερίμενα μίαν ὥραν ἀνωφελῶς) Σαμοθρ. || Παροιμ.

Ἀδιαφόρετα πασκίζεις καὶ τοῦ κάκον πολεμῆς,
τὸ ψαράκι ποῦ ψαρεύεις δὲν εἶναι γιὰ νὰ τὸ φᾶς

(συνήθως ἐπὶ ἐραστῶν, ὧν ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἀδύνατος, καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων περιπτώσεων) Βιθυν. 2) Ἀτόκως

Λέσβ. Σάμ. Σύμ. κ. ἄ.: Ἀδιαφόρετα τὰ 'ωκα τὰ μαϊδιά (ἀτόκως ἔδωσα τὰ χρήματα) Σύμ. Οὐλ'ς τ'ς παράδεις τ'ς ἔβαζι ἀδιαφόριτα Λέσβ. β) Ἀνευ κέρδους Θράκ. (Ἀδρια- νούπ.) Σάμ. Σύμ.: Δουλεύγω ἀδιαφόρετα Σύμ. Σήμιρα που- λέμ'σα ἀδιαφόριτα (πουλέμ'σα = εἰργάσθην) Ἀδριανούπ.

Πβ. ἀδιάφορα, ἀδιαφόρευτα.

ἀδιαφόρετος ἐπίθ. ἀδιαφόρετος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀδιαφόρετος Αἰγίν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύ- ρανθ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Σύμ. Χίος ἀδάφ- ρετος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδιαφόριτος Μακεδ. (Θεσσαλον.) Τήν. ἀδιαφόρ'τος Βιθυν. (Κατιρ.) ἀδιαφορίτους Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδιαφορίτους Λήμν. ἀιαφόρετος Κάρπ. ἀδιαφοίτους Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαφορετός < δια- φορῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀφόρετος.

1) Ὁ μὴ παρέχων διάφορο, ὄφελος, κέρδος, ἀνωφε- λῆς, ἄχρηστος, ἄκαρπος Αἰγίν. Βιθυν. (Κατιρ.) Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Κάρπ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος: Ἀδιαφόρετος τόπος Λακων. Λόγια ἀδιαφοίτα Ἀδριανούπ. Ἀδιαφόρετο δέντρο Χίος

ἀδιαφόριτα εἶν' οὐλα ὅ,τι κι νὰ κάνουμε Ἀδριανούπ. Αὐτὸ πρᾶμα εἶν' ἀδιαφόριτον Μακεδ. Ἀδιαφόριτις δ'λειῖς κάθ' οὐλουένα Αἰτωλ. Ἀδιαφόρετος ἄρθωπος, ἀδιαφόρε- κορμὶν Τραπ. || Παροιμ.

Ἀδιαφόρετον πρᾶμα 'ς τὴν πομπή τ' ὀχτροῦ
ἐνδεμία φροντίς δίδεται περὶ ἀνωφελῶν πραγμάτων)
εἰς. Ἀδιαφόρετο ψάρι 'ς τὸ στόμα τοῦ κάτ-τη (συνών. τῇ προηγουμένη) Κάρπ. Ἀδιαφόριτ' ἰκκησιᾶ, βγάλ' τὰ μάτια τοῦ παπᾶ (ἄξιος οἴκτου ὁ ἔχων ἐπιτήδευμα, ἐξ οὗ δὲν ἀνταμεί-
νεται οἱ κόποι του) Ἡπ. Συνών. ἀδιαφόρευτος 1.
β) Ἀδύνατος, ἰσχνός, καχεκτικός Ἰμβρ. Λήμν. Σα-
μοθρ.: 'Κεῖός δὲν ἔχ' κυγὰς ἀπάνι τ', ἐν ἀίπ ἀδιαφοίτους
κυγὰς=κρέας) Σαμοθρ. 2) Ὁ μὴ ἀποδίδων δίαφορο, ἄ-
φικον, ἄτοκος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σύμ. κ. ἄ.: Ἀδιαφό-
ρετα μαῖδιᾶ (χρήματα) Σύμ. Χρήματα ἀδιαφόριτα Ἀδρια-
νούπ. Συνών. ἀδιαφόρευτος 2. 3) Ὁ μὴ ἐνδιαφε-
ρόμενος περὶ τινος, ὁ μὴ εὐρίσκων ἐνδιαφέρον εἰς τι,
(κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀδιάφορος) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ.
(Τραπ.): Ἀδιαφόρετος εἶναι αὐτὸς Ἀπύρανθ. Κάθεται ἀδᾶφό-
ρετος Τραπ.

Πβ. ἀδιάφορος.

ἀδιαφόρευτα ἐπίρρ. Θήρ. Κρήτ. Σῦρ. κ. ἄ. ἀδᾶ-
φόρευτα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀδιαφορίφτα Θράκ. (Αἰν.
κ. ἄ.) Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιαφόρευτος.

1) Ἀνωφελῶς, μάτην ἐνθ' ἄν.: Ἐκαμα τόσο δρόμο ἀδια-
φόρευτα Κρήτ. Μὴν κουπιᾶς ἀδιαφορίφτα Αἰν. Ἐξωδεῦτεν
ἀδᾶφόρευτα (ματαίως ὑπεβλήθη εἰς ἔξοδα) Τραπ. || Παροιμ.

Ἀδιαφόρευτα πασκίζεις καὶ τοῦ κάκου πολεμᾶς
(συνήθως ἐπὶ ἐραστῶν, ὧν ἡ ἐπιτυχία ἀδύνατος, ἀλλὰ καὶ
ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων περιστάσεων) Θήρ. Σῦρ. κ. ἄ. 2)
Ἀτόκως Πόντ. (Τραπ.)

Πβ. ἀδιάφορα, ἀδιαφόρετα.

ἀδιαφόρευτος ἐπίθ. ἀδιαφόρευτος Πόντ. (Χαλδ.)
ἀδιαφόρευτος Κρήτ. Νάξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ.) κ. ἄ.
ἀδιαφορίφτους Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Σισάν.) ἀδᾶφόρευτος
Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἀδιαφόρευτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαφορευτός
<διαφορεύω.

1) Ὁ μὴ παρέχων δίαφορο, ἦτοι ὄφελος, κέρδος,
ἀνωφελής, ἄχρηστος Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ.
(Σισάν.) Νάξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ.) Πόντ. (Κερασ.)
κ. ἄ.: Ἀδιαφορίφτις βρονχὲς Σισάν. Ἀδιαφόρευτα ἦτανε ἐφέτι
τὰ χτήματα (δὲν ἀπέδωκαν κέρδος) Νάξ. Ἐτσι 'ουλειῖς
ἀδιαφορέυτες, ἐμέναν 'ἐν μὲ κόφτει ('ουλειῖς=δουλειῖς, μὲ κό-
φτει=μὲ μέλει) Κύπρ. Ἀδᾶφόρευτος ἄνθρωπος Κερασ.
|| Γνωμ.

Σὲ τόπον ἀδιαφόρευτον νὰ μὴν πολυκαθίσσης,
πᾶρε τὰ ρουχαλάκια σου καὶ σήκω γιὰ νὰ φύγης

Ἀρκαδ. Λάστ. Συνών. ἀδιαφόρευτος 1. 2) Ὁ μὴ
ἀποδίδων δίαφορο, ἦτοι τόκον, ὁ ἄτοκος Πελοπν. Πόντ.
(Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀδιαφόρευτα γρόσια Πελοπν. Ἀδᾶ-
φόρευτα εἶναι τὰ γορόσᾳ 'τ' Τραπ. Συνών. ἀδιαφόρε-
υτος 2. 3) Ὁ μὴ κινῶν τὸ ἐνδιαφέρον (κατ' ἐπίδρασιν
τοῦ ἀδιάφορος) Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδιαφό-
ρευτο. 4) Ὁ μὴ διαφερόμενος περὶ τινος, ἀδιάφορος,
ἀπαθής, ἀμέριμνος Κύπρ.: Ἐμεινεν μέσ' 'ς τὸ χωρὸν
ἀδιαφορέυτος.

Πβ. ἀδιάφορος.

ἀδιαφορία λόγ. σύνηθ. ἀδιαφορία σύνηθ. ἀδῶ-
φορία Κάλυμν.

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀδιαφορία.

Ἡ ἔλλειψις ἐνδιαφέροντος, προσοχῆς ἐνθ' ἄν.: Δείχνω
ἀδιαφορία. Μοῦ μίλησε μὲ πολλὴ ἀδιαφορία σύνηθ. Μὲ γού-
λην της τὴν ἀδῶφορία Κάλυμν. || Ἄσμ.

Ἐγὼ γιὰ σένα χάνομαι καὶ γίνομαι θυσία,
μὰ 'γὼ θεωρῶ καὶ βρίσκεσαι σὲ ἀδιαφορία
Νίσυρ.

ἀδιάφορος ἐπίθ. ἀδιάφορος λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.) ἀδιάφορε Τσακων. ἀδιάφορος Ἡπ. Θήρ.
Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Σύμ. κ. ἄ. ἀδιά-
φουρους Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀδᾶφορος Πόντ. (Σάντ.
Χαλδ. κ. ἄ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀδιάφορος.

1) Ὁ μὴ κινῶν τὸ ἐνδιαφέρον, ὁ μὴ ἐνδιαφέρων,
πάντοτε κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐς. πρᾶγμα (πβ. ἄρχ.
«ἀδιάφορόν ἐστι») σύνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.:
Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο πῶς θὰ πληρώσης.
Τοῦ εἶναι ἀδιάφορο εἴτε μείνουμε εἴτε φύγουμε σύνηθ. Ἀδιά-
φορο τό 'χω (δὲν μ' ἐνδιαφέρει) Θήρ. Πελοπν. (Λακων.)
Κάμε ὅ,τι θέλεις, ἀδιάφορον ἀπὸ μένα Σύμ. Ἀδιάφορο 'ς ἐμένα
Θήρ. Ἐγὼ εἶπα 'τον τὸ ἔπρεπε, ἀδιάφορον ἂν θ' ἀκούη με
γιὰ 'κι θ' ἀκούη με ('κι=οὐχι) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ ἐνδια-
φερόμενος περὶ τινος, ὁ μὴ εὐρίσκων ἐνδιαφέρον εἰς τι,
ὁ ἀμελῶν καὶ ἀδιαφορῶν (πβ. μεταγν. ἀδιάφορος) Ἡπ. Θήρ.
Κεφαλλ. Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Παξ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ.
(Χαλδ. κ. ἄ.) Σύμ. κ. ἄ. —ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 44: Στέκει
-κάθεται- μένει ἀδιάφορος. Κάνει τὸν ἀδιάφορο σύνηθ. Εἶναι
πολὺ ἀδιάφορος μαζί μας Κεφαλλ. Εἶναι ἀδιάφορος μὲ τὰ
παιδιὰ τοῦ ἀδερφοῦ του αὐτόθ. Ἐκεῖνος ἐξέρ' 'ντὸ ὑποφέρω,
ἅμα εὐτάει τὸν ἀδᾶφορον (εὐτάει=κάμνει) Χαλδ. Καὶ πάλε τὸν
πατέρα μου λυπήθηκα καὶ βάλθηκα νὰ παίξω τὴν ἀδιάφορη
ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. 3) Ὁ μὴ παρέχων ὠφέλειαν, κέρ-
δος, ἀνωφελής, ἄχρηστος Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Σάντ.
Τραπ.) κ. ἄ. β) Ἀνίκανος (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὸν
μὴ δυνάμενον νὰ δώσῃ ὠφέλειαν) Πόντ. (Χαλδ.)

Πβ. ἀδιαφορέτος, ἀδιαφορέυτος.

ἀδιαφορῶ λόγ. σύνηθ.

Τὸ μεταγν. ἀδιαφορῶ.

Εἶμαι ἀδιάφορος πρὸς τι, δὲν ἐνδιαφέρομαι περὶ
τινος: Ἀδιαφορῶ ἂν θὰ τοῦ κακοφανῇ ἡ ὄχι. Τοῦ εἶπα νὰ
κάμῃ αὐτὴ τὴ δουλειά, μὰ ἀδιαφόρησε.

ἀδιαώρα ἐπίρρ. Κύθηρ. Νάξ. (Φιλότ.) Σῦρ. ἀδια-
νώρα Κύθηρ. ἀδιανώρι Χίος 'διουνώρ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἵσως ἐκ τοῦ διὰ ὥρα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ.
ἀδελίγον. Κατὰ Κ᾿Αμαντ. ἐν Χιακ. Χρον. 6 (1926) 8
πιθανῶς ἐκ τοῦ ἄδεια ὥρα. Ὁ τύπ. ἀδιανώρι καὶ
παρὰ Σομ.

Κάθε ὥρα, πᾶσαν στιγμὴν, συχνάκις ἐνθ' ἄν.:
'Αδιαώρα τσαὶ λιγάτοι μοῦ κονβαλειέται Σῦρ. Ἀδιαώρα μὲ
βελαδιάζεις αὐτόθ. Ἀδιαώρα ἔρχεται τσαὶ μοῦ λείει νὰ τοῦ
πουλήσω τὸ χωράφι μου αὐτόθ. Ἀδιαώρα θὰ μοῦ 'ρχεσαι
'δῶ; Νάξ. Ἀδιανώρι ἔρχεται καὶ μὲ πειράζει Χίος Ἀδια-
νώρι ἔρχεσαι, βρέ, καὶ μοῦ χτυπᾷς τὴν πόρτα μου! αὐτόθ.
'Αδιανώρι θὰ τρώς αὐτόθ. Συνών. ἀδελίγον, κάθε
λίγο (ιδ. λίγος).

